

Двамата свидетели

"А и във вашия закон е писано, че на двама човека свидетелството е истинно"(Ев.Йоан 8:17.)

Всяко външно свидетелство е проявление на един вътрешен разумен подтик на душата. Защо именно на двама души свидетелството е вярно, а не на единия и кои са тези двамата? Ако в съвременните съдилища двама съдещи се повикат двама, трима или десет души свидетели, които обичат да лъжат, или които не обичат да говорят истината, съдиите няма да вземат под внимание тяхното свидетелство. Мисля, правниците ще ме подкрепят в това твърдение. Имайте предвид, че говоря принципно; не засягам някой човек, за мене човешката личност е нещо относително в своята проява. Някои може да помислят, че в беседите си за тях говоря, ни най-малко. Питам ви, кое е реалното в света, цветът или плодът, листът или клончето, плодът или семката? Те са относително реалности. Ако в света вие играете ролята на лист, ако играете ролята на цвят, на клонче или на плод, или на семка, това са все различни положения, които в математиката се наричат вариации, пермутации и комбинации. Разбирате, какво значи вариации в математиката. Може някой път да се позанимаете с тях. Вариация значи нареждане, пермутация и разместване, а комбинация и съчетание. Но ако вие сте една вариация или нареждане в живота, по какво ще се отличавате? Във вашия свят влизат известни величини, които образуват известни съединения и вие сте една група или едно съединение от тия величини. Величините и това са елементи на проявения ваш живот. Математиците казват, че вариациите са съединения, в които не влизат всички елементи и имат класове. После те казват, че пермутациите са размествания, в които влизат всички елементи, следователно, нямат класове. Комбинациите пък са съединения, в които не влизат всички елементи, имат класове и клас от клас се отличава поне с един нов елемент. Към коя категория мога да ви класирам? Може вашият живот да върви само по нареждане, може да върви само по разместване и може да върви по едно съчетание на нещата, на величините. В тези математически определения се крият дълбоки истини, които сега нямам време да обяснявам, защото те са сухи кости и трябва много години да работя над тях, за да им дам живот. Такъв е законът на Природата. Има семки, които израстват в шест месеца, като например тиквата и дават плод, а други семки, дърветата, които цъфват в 100 години веднъж. Не можем да изменим реда на нещата, който Бог е положил в Природата, защото, ако го изменим, съдбата на нашия живот се изменя и се ражда кармата. Кармата не е нищо друго, освен отклонение от правия път на човешкото развитие, а изкупването на кармата е влизане наново в правия път на човешката еволюция. Следователно, би било полезно за онзи, който обича математиката, да се позанимае с тези вариации, пермутации и комбинации. Трябва не само да мислите, че много знаете, но и да опитате знанията си; не само да ги определяте, но да боравите с тези величини и елементи. Да кажем, има нареждане от комитетата, да се даде на човек по един килограм захар, то е една вариация. Може да чакаш дълго време, а може и да се върнеш със счупено ребро, следователно, ще кажеш, че вариацията е излязла несполучлива. Колкото по-скоро вземеш захарта, без да изгубиш време, толкова вариацията ще излезе по сполучлива. Разбира се, тази вариация няма нищо общо с онази в математиката; тя е само едно отражение на онзи велик духовен закон, който работи в нашата душа.

Ще се върна на предмета. Кои са тези двама, които свидетелстват? Когато българинът иска да съгради някоя колиба, забива, първо два колеца и те са двамата свидетели и и Господ му казва: "Сега можеш да съградиш колибата." Отгоре на двата колеца той поставя един триъгълник и започва градежа. Когато вие искате да насновете платно, пак трябва да имате двама души, две жени, една в началото, друга в края, да навият платното. Едната жена ще увие наснованото около кръста, а другата ще почне да го навива на кросното и това трае 3и4 часа, докато образуват тази пермутация, туй разместване на нещата. Ще ви се види много смешно, че тези две жени нямат съгласие: едната тегли назад, а другата напред, като рака и щуката. Само така може да върви работата. Някой път, да кажем, мъжът е опнал платното, а жената увива и казват: "Защо тегли мъжът, ами не слуша жената." Тегли, защото иначе няма да се наснове платното. В този момент, той не трябва да слуша жената, докато се наснове то. Някой път жената тегли, а мъжът насновава и зависи, кой навива кросното. Аз ви нахвърлих една мисъл наглед проста, но иначе дълбока.

Двамата свидетели пък в Природата са светлината и топлината. Тяхното свидетелство е всякога вярно, защото там, където те проникват, има живот и растене, а там, където не дадат своето свидетелство, няма никакво движение, никакъв извор, никаква растителност, никакъв живот. Това е в Природата. А в човека, тези двама свидетели са нашият ум и нашето сърце. Там където нашият ум и нашето сърце говорят заедно, тяхното свидетелство е вярно, както и във вашия закон е писано, че свидетелството на двама души е вярно. Христос навежда тази мисъл и казва: "Аз съм който свидетелствам за себе си и Отец е, който свидетелства за мен." В духовния свят, двамата, които свидетелстват, са Отец и Син и тяхното свидетелство е вярно. В ангелския свят, двамата, които свидетелстват, са духът и душата. В човешкия свят, са умът и сърцето. В природата са светлината и топлината. Имате една лестница на възлизане. Следователно, когато ние искаме да изменим нашия живот, трябва да разберем нещата по-обстойно. Ако се движим отгоре надолу, ние трябва да имаме предвид топлината и светлината, понеже те са отражение на Божествения свят; следователно, нашият ум трябва да бъде всякога в съгласие със светлината, а сърцето с топлината. Там, където няма светлина, умът не мисли, а там, където няма топлина, сърцето не бие. Това не са само положения, твърдения, но Велик закон. И когато ни запитат, коя е мярката или кое е доказателството, с което ние можем да докажем известни истини в Природата, ще употребим светлината и топлината; ако доказваме истини в човешкия живот, ще употребим ума и сърцето; ако доказваме истини в духовния свят, ще си послужим с духа и душата; ако доказваме истини в Божествения свят, ще се отнесем към Отца и към Сина. Не си бъркайте умовете с онези философско-богословски заключения, които казват, че Синът е проявление на Отца. То е, според моето схващане, едно криво определение на съвременния наш живот, защото, ако Синът е проявление, то е една сянка. Да се прояви нещо, то е външната страна, а Синът е нещо повече от проявление. Сърцето не може да бъде проявление на ума, нито пък умът и проявление на сърцето. Те могат да си съдействуват в проявленията, но това са вариации, пермутации и комбинации и нареждания, размествания и съчетания. Мисълта още не ви е ясна: сега се снове платното и не виждате нищо изтъкано. Христос се обръща и казва, че и във вашия закон, свидетелството на двама души е вярно. Ние трябва най-напред да отстраним всяко съмнение от нашия ум. Съмнението в истинския живот не носи никакво добро. И в съвременния живот има хиляди причини, да се яви съмнение у нас. Как може да очакваме от другите хора това, което те не могат да проявят в дадения момент? Може ли вие да очаквате от ябълката зимно време, плодове? Ще се разсърдите ли, че тя не е била достатъчно милостива и учтива към вас? Няма защо да се сърдите, защото тя ще ви каже: "Не навреме сте ми дошли нагости." Някои от съвременните хора живеят в пролетта, други в лятото, трети в есента, а

четвърти в зимата. Някои казват, че всички хора са еднакви. Не са всички еднакви. Някои образуват група от вариации, други от пермутации, а трети от комбинации. Същото се казва и във вашия външен закон, който е подобие на вътрешния, понеже долното, земното, е подобие на Небесното. Ако вашето сърце и вашият ум говорят за един предмет едно и също нещо, приемоте тази истина без никаква резерва, без колебание: всяко колебание ще бъде в ущърб на вашия прогрес. На съвременното общество, именно, това му липсва и то няма достатъчно вяра в себе си, вяра положителна, вяра без съмнение. Едно време, когато Господ създал света, тогава вярата и знанието, които били две богини и сестри горе в Божествения свят, решили да слязат долу, да помогнат на хората. На Небето те се познавали и се обичали, но като слезли на земята, едната влязла в ума и там се облякла според закона на ума, а другата влязла в сърцето и се облякла според закона на сърцето. Като ги впрегнали хората на работа, те мили паници, кълцали лук, готвели месо и лицата им станали толкова грозни, че сестрите не могли да се познаят. Казва някой: "Аз имам вяра." Да, вяра, която готви лук, която пържи месо, която мие паници, която се бори със съмнение. Така и тези две сестри, вярата и знанието, не се познали и почнали да се карат и да се препират: коя е първа, вярата или знанието? И така целият свят се разделил: едни взели страната на вярата и станали религиозни, а други хора взели страната на знанието и станали материалисти. И започнали бомбардирането: "аз съм учен, ти си невежа; ти имаш вяра, но си първокласен глупак." И сега имаме хиляди томове написани върху материалистична философия и вярата, но тези две сестри още не са се помирили. Когато Господ видял, че се скарали, пратил Сина си да ги помири. Казват някои: "Как ще се помирят?" и Чрез самопожертвуване.

Някои питат: "Кой е мъжът и коя е жената?" Жената е вярата, а мъжът и знанието. Като се карат, мъжът и жената не се познават. Жената казва: "Аз искам да бъда мъж." На Небето вие сте били две сестри, богини, слезли сте от небето, за да поправите света; едната се превърнала на жена, кълца лук, а другата и на мъж, отворила дюкяни, продава дини, тикви, лук и т.н. Те не само не могли да оправят света, но са го развалили толкова, че и Господ не може да го познае. Трябва право, дълбоко, искрено мислене. Мъжът и жената, като се съединят и дадат свидетелство в живота, тяхното свидетелство ще бъде вярно, само ако бъде с мъдрост и любов. Любовта е онази велика сила, която може да понесе най-големи страдания, без падане на духа. То е вярата. А мъдростта е онази сила, с която може да се разрешат най-трудните задачи в живота. Всички съвременни мъчнотии са задачи, които ние трябва да разрешим, а не да казваме: "Господи, махни ги, не ни трябва." Майката казва: "Измъчи се моето дете, толкова задачи му е дал учителят, то отслабна, горкото, не може да се наспи." Господ не е пратил вашето дете на земята да спи. Той го е пратил да се учи. Без съмнение, сънят е потребен за временна почивка. Може да почива пет минути, десет минути, два часа или седем часа, но повече от седем часа почивка, не му се позволява.

И във вашия закон е казано, че свидетелството на двама души е вярно. Някой път в съдилището идват тия двама свидетели и казват: "Мъжът е крив, жената е права." Мъжът се обръща и казва: "Протестирам, г-н съдия, тия двама свидетели са заинтересовани, махнете ги, аз ще повикам други свидетели." И довежда други двама свидетели. Тогава жената казва: "Аз протестирам, г-н съдия, тези двама свидетели са заинтересовани." Най-после, съдията се намира в чудо и отлага делото. Затова най-голямото изкуство в правото е, да можеш да отлагаш делото, когато не можеш да го спечелиш. И вие сте адвокати, които отлагате делата си, а това значи, че оставате вашите задачи в живота неразрешени и за по-благоприятно време. "Сега и казвате като съдията и съм малко неразположен."

Не хвърляйте вината на вашия ум, че бил слаб, не казвайте: "Аз съм слабоумен." Никога не казвайте, че сърцето ви е покварено. Вие може да цитирате от Писанието, че умът е покварен; това са само философски твърдения на пророците, но вие трябва да разберете дълбокия смисъл на тези думи. Ако сърцето беше покварено, ако то не струваше нищо, Бог никога не би казал: "Сине мой, дай ми сърцето си." Той не казва: "Дай ми живота си." Трябва да го дадеш на Бога, за да те научи на великата истина, че твоето сърце е нещо възвишено и благородно, че в него се крият източниците на твоя сегашен и бъдещ живот. Никой не може да живее, когато сърцето му е неспокойно. Дори съвременната медицина препоръчва сърцето да бъде спокойно. На повърхнината му може да има малки вълнения, но долу, в основата, трябва да бъде тихо и спокойно. Може да има течение, но никога това течение да не вълнува сърцето. Когато вашият ум и вашето сърце се обърнат към Бога. Той слуша молитвите ви и решава правилно съдбата ви. Сърцето и умът са две величини, два елемента на тази група, наречени астрално-ментален свят според окултизма, а аз го казвам вярно-философен и да изкова нова дума и свят вярно-философен. Следователно, свидетелството на тези двама, този закон вярно-философен, се взема за истина в Божествения свят, както е вярно свидетелството на топлината и светлината във физическия свят. Светлината е качество на мъдростта, а топлината е качество на любовта, неотделна от последната. Обаче, не тази топлина, която усещате. Вие често пъти усещате неприятните вибрации на топлината. Когато имате опитността на един мистик, да паднете в екстаз, само при такова състояние, вие можете да опитате тази вътрешна Божествена топлина и качеството на любовта. Такава топлина може да разтопи и пречисти всичко. Трябва да повишите вашата топлина, не според целзиевия термометър, но като изучите алхимията и проучите вибрациите на тази топлина. Тя е толкова интензивна, че всички нечистотии, които смущават живота ви, веднага ще се пречистят. Това може да постигнете, ако изпъдите съмнението от вашето сърце и от вашия ум. Или нека употребя друг израз: извадете съмнението отвън, наемете му стая, плащайте му наем, но не го дръжте в дома си.

Като полага този Велик закон, Христос казва: "Аз съм, който свидетелствам за себе си и Отец за мен." Кой е важният въпрос, за който сме се събрали днес? Аз не разрешавам въпроса, дали след една седмица ще ви дадат по един килограм захар; аз не разрешавам въпроса, който комитетът може да разреши; аз не разрешавам въпроса, какъв мир може да се склучи. Може да се повдигнат много подобни въпроси, които не са съществени за нас. Важното е, за какво е дошъл човек на земята: имате ли душа или нямате; имате ли ум или нямате, имате ли сърце и в съгласие ли са вашите сърца и вашите умове и т.н. Често пъти сърцето ви се смущава и търсите приятел да ви премахне смущението, но представете си, че и той се намира в същото положение. Събират се група хора, образуват общество и казват: "Ние сме песимисти", и почват философски да го доказват. Те гледат особено на света, намират че не бил от най-добрите и почват да доказват научно, че този свят е най-лош. Ето аргументите им: лош бил, понеже колели кокошките, воловете, имало земетресения, войни и там подобни. "Ако бил добър, той щял да бъде другояче", казват те. Но аз казвам: "Вие, г-да песимисти, сте онези мъже и жени, които сега навиват кросното и и двамата теглят назад, но щом насноват платното, жената вземе платното, мъжът совалките и казват: "Свършихме работата" и няма вече дърпане и противоречия в живота. Тяхната работа става свидетелство, че са работили заедно, в съгласие. Често ние казваме, че мъжът и жената се теглили като рака и щуката, но това са тези мъже, които са в две посоки: от центъра към периферията и обратно. Ако мъжът отива към една посока, жената отива към друга. Кой е прав? И двамата са прави, защото се движат от центъра към периферията. Когато и двамата дойдат в периферията и почнат да се движат, тогава са в Пътя. Когато изучавате астрономията, ще забележите, че земята и

слънцето имат две противоположни движения: слънцето се движи по една посока, а земята по друга. И всякога земята пресича пътя на слънцето. Но пътят на земята е по-дълъг от пътя на слънцето. Когато на нашето слънце, за да направи едно обръщане около центъра на своя кръг, са необходими 52 милиона години, земята трябва да се обърне 25 мил. пъти около слънцето и плюс това да направи със слънцето заедно един голям кръг. Кой върши по-голяма работа? И двамата вършат добре работата си. Слънцето издава по-голяма енергия, а земята и повече време. Във физиката има един закон, че всеки, който иска да спести енергия, трябва да иждивява<иждивявам и изразходвам> време; следователно, ако в едно отношение вие искате да спестите енергията на вашия ум, ще иждивите енергията на вашето сърце; и обратно, ако искате да спестите енергията на вашето сърце, ще иждивите енергията на вашия ум. Защото времето се познава по посоката на движението. Аз не разисквам философски, какво е времето в самата си същност, но казвам: времето е един фактор, който определя самото движение, посоката на вашия живот.